

Reîntâlnire cu London Symphony Orchestra

(Grigore Constantinescu – 11 septembrie 2015)

Reîntâlnirea cu prestigioasa orchestră a beneficiat de un interes aparte datorită prezenței la pupitrul a dirijorului de origine română, Ion Marin. Invitat pentru a treia oară în concertele festivaliere, Ion Marin a stabilit, de două decenii, relații artistice complexe cu această celebră orchestră, prin varii colaborări (concerte, înregistrări), ceea ce justifică faptul că acum, la Sala Mare a Palatului, apare ca reprezentant și oaspete pe afișul celor două manifestări.

Concertul de marți seara a oferit, poate, o mai pretențioasă redare a binecunoscutei partituri enesciene „Suita a doua pentru orchestră în Do major, op.20”. Sinteza stilului orchestral, eficiența unei gestualități complexe ce tinde să respecte tradiția interpretării muzicale, sonoritatea solicitată de modernismul francez unit cu cel austriac, sunt argumentele dorite acestor preocupări în relația dirijor-orchestră. Pentru melomani, a fost mai așteptată, după urmărirea lecturii de ansamblu a Suitei lui Enescu, pianistica romantică a „Concertului de Grieg”, solist fiind un muzician, interpret și dirijor de renume, Lars Vogt. Pretențiile sale față de celebra partitură sunt de a construi, cu mijloacele de care dispune, o versiune personală a acestei muzici, cu adnotări debussyste, perle raveliene, îmbinate cu discreția „Scenelor lirice” de Grieg. Proiectul i-a reușit parțial, date fiind condițiile diferite și contradictorii de difuzare, în spațiul sălii de concert. În aceste împrejurări, dialogul cu orchestra a evoluat într-un paralelism parțial mulțumitor.

Ca un iubitor al muzicii de scenă, Ion Marin a ales pentru încheierea programului, muzica baletului „Pasărea de foc” de Igor Stravinski, părăsind pentru moment finalurile cu Simfonia, din ultimele opt serate orchestrale ale Festivalului. Cu acest prilej, dirijorul a reamintit publicului meloman arta componistică a unuia dintre marii contemporani ai lui George Enescu. Ca durată, preluarea în întregime a celebrei partituri a păstrat, totuși, o dimensiune amplă pentru partea secundă a concertului. Cu o viziune generoasă, Ion Marin a desfășurat discursul muzical urmărind principalele criterii ale unei interpretări complexe, extrem de dificile. Amploarea secțiunilor, derularea frazelor, planurile aliajelor timbrale, dinamica, fluidul ritmicii se dovedesc a fi un subiect pretențios, căci Stravinski, în afara secvenței lui Kascei, lasă picturalul, poeticul și oniricul să capteze publicul, dincolo de orice efort al detaliului. Paradoxal, tocmai pentru astfel de solicitări, aparent calme, punctate doar de culori și surprize trecătoare, compozitorul cere dirijorului multă forță și diversitate imaginativă. Ion Marin i-a înțeles sugestiile, oferindu-ne o emoționantă și umană implicare în basmul stravinskian.

Incontestabil, un prestigios succes a fost realizat, în acest prim concert, de London Symphony Orchestra și dirijorul său.